Ч. 157 Пятниця 17 (29) липня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Дальші голоси праси о закритю Ради державної і причина того закритя. — Два проекти Narod. List-ів. — Перші кроки в справі ішпаньско-американьского мира. — Гостина румуньского короля в Росиї.)

Праса віденьска обговорює тепер дальше закритє Ради державної і звістний комунїкат правительства в Wien. Abendpost. — N. W. Tagblatt доказує, що комунїкатови не треба приписувати великої ваги; правительство лиш вимавляє ся від одвічальности, котра на него спадає. — N. fr. Presse видить в тім характеристичний обяв, що правительство, — як то виходить з комунїкату — закрило парлямент не з причини єго безплодности, але аж тогди, коли переконало ся, що Рада державна не єсть здібна до праці. Впрочім та ґазета припускає, що свобода акциї, о котрій говорить ся в комунїкатї, вимірена єсть радше против Угорщини, як против обструкциї. — Fremdenblatt признає, що предложений правительством предсїдателям клюбів начерк закона язикового можна би було ще змінити і поправити і длятого не треба було єго нїяк відкидати яко основу до переговорів. Правительство було готове до уступок, бо хотїло довести до компромісу межи обома народностями. Ґр. Тун заявив вже раз виразно, що розпорядженя язикові знесе з хвилею, коли обі сторони згодять ся бодай в засадї на закон язиковий. Нїмцї однакож зробили то засадниче порозуміне неможливим. Ґр. Тун має тепер повну свободу дїланя, не думає однакож примусової ситуациї державии використати односторонно, на користь або шкоду одної з народностий, але буде однаково виступати як против диких претенсий Нїмцїв так і против екзальтованих жадань Чехів.

З Відня доносять, що там в добре поінформованих кругах говорять, що закритє Ради державної настало виключно лиш в тій цїли, щоби при помочи §. 14 перевести угоду з Угорщиною, а відтак узискати час на ческо-нїмецку угоду. Всякі инші поголоски суть передчасні. Наколи би Угорщина не допустила до заключеня угоди на основі §. 14, то настала би тогди криза кабінетова. Повисший погляд здають ся потверджувати також і вісти з Угорщини. Президент угорского кабінету, бар. Банфі, перервав курацию в Геркулесбадї і приїхав до Будапешту, де з причини зміненої ситуациї відбуде ся нарада міністрів, почім Банфі поїде до Ішль.

Narod. Listy ставлять два проекти, після котрих можна би рішити теперішну ситуацию. Розуміє ся, що орґан Молодочехів має на оці лиш інтерес свого власного народу — інтерес других славяньских народів обходить їх лиш о стілько, о скілько „панслявізмом“ можна пуджати Нїмцїв. Отже після одного з тих проектів повинно би правительство скликати соймі краєві і з них перевести вибори до Ради державної, окремо же розписати вибори з пятої курні і з так зложеним парляментом вести дальшу акцию. Другий проект предкладає заведенє звістної реформи виборчої ґр. Таффого з більшим увзглядненєм загального права виборчого. Оба проекти мали би на цїли утворити Раду державну, котра би виготовила нову конституцию, або змінила теперішну в такий спосіб, щоби на тій новій основі можна було управляти в границях розуму і людских сил.

Француский амбасадор у Вашінґтонї яко посередник Ішпанії вислав ноту до президента Мек Кінлїя, в котрій каже: Ішпанія признає, що упала в борбі і надійшла пора поробити кроки у Сполучених Держав, щоби зробити конець війнї. В тій цїли просить Ішпанія подати їй за посередництвом Камбона условя, під якими Сполучені Держави готові би були заключити мир. Впрочім Камбон не міг сказати Мек Кінлїєви, які концесиї готова би зробити Ішпанія. Ходить чутка, що Сполучені Держави згодились би що найменше на слїдуючі условя: По:на независимість Куби під протекторатом Сполучених Держав, безусловне відступленє острова Порторіко, відшкодованє военне, відступленє портів на островах Марияньских і Филипиньских на стациї вуглеві.

Подорож короля румуньского має на скрізь мирний характер, але мимо того она деяким берлиньским ґазетам не подобає ся. Берлиньский „Tageblatt“ н. пр. пазиває єї „подорожию путника“. Оногди принимав короля варшавский ґен.-ґубернатор. Підчас пира в честь короля виголосив кн. Імеретиньский тоаст в честь короля і румуньской армії, котра спільно з российскою здобувала Плевну, а король так само підніс тоаст в честь российскої армії і царя. — Румуньска праса доказує, що подорож короля скріпить давну дружбу обох держав.

Відозва в справі запису дїтий до руских шкіл у Львові.

Родимцї!

В днях 29, 30 і 31 серпня почнуть ся записи до шкіл народних львівских.

Є се справа не лиш для Львова, але і

2)

БОРБА.

Опозіданє з німецко-француской війни.

(З французкого — переповів А. I.)

(Дальше).

— Алеж то конець сьвіта! — крикнув Маврикий.

— Всї тут лишимо ся — бурмотів Жан.

Гонорий стояв спокійний коло своєї пушки, Маврикий добре єго бачив; вкінци команданти рішили ся, роздав ся приказ:

— На ліво в зад!

Войско відступило.

— Братя! — крикнув Гонорий — не лишимож наших пушок ворогови; я мою беру з собою.

Тут став тягнути пушку, кількох кинуло ся, аби єму помогти; запрягли ся до пушки і котили єї з гори, нараз упала між них бомба; крик тревоги роздав ся, вояки розбігли ся; Гонорий не рушив ся, куля поцїлила єго в серце; похилив ся на свою пушку і положив ся на нїй, немов на триумфальнім возї, положив ся спокійний, з лицем оберненим до ворогів, благородний гнїв малював ся на нїм, з грудий плила струя крови.

Маврикий всьо то бачив.

— Бідний хлопець — шепнув — диви Жане.

Тут обернув ся до капраля, але якже здивував ся: Жан держав при устах великий кусень хлїба і лакомо єго заїдав, другий мав в руцї; коли Маврикий приступив до него, подав єму.

— Їдж — сказав — тепер стріляти не велять, лиш утїкати, маємо час.

Маврикий обурив ся.

— Їсти в такій хвили? — сказав.

— Їдж сейчас! — крикнув гнївно капраль — треба нам сили а голод не дасть єї.

Маврикий мимохіть підніс хлїб до уст, а коли угриз перший кусок, забув о Гонорию, голод обудив ся в нїм в повній силї.

Филя уступаючого войска пхнула їх і пірвала з собою; знов гнали без мисли і памяти, майже несені иншими, нездаючи собі справи куди і чого утїкають, а пруські кулї гнали за ними заєдно; нараз Жан захитав ся.

— Я ранений — шепнув і підніс руку до голови, з котрої злетїло чако, діткнув єї пальцями і почув теплу кров; враженє, якого дізнав, було так сильне, що був би упав на землю і товариші розмісили би єго, колиб Маврикий не був піддержав єго; задержали ся оба, опираючи ся надбігаючому войску, але майже в тій самій хвили озвала ся голосна команда капітана Рошо:

— На право!

Войско послухало приказу, зараз за ним гнали Прусаки, треба було зійти їм з очий.

— Сховаємо ся за мур, що он там стоїть, зпоза него будемо боронити ся! — кликав Рошо і показував шаблею перед себе.

Маврикий і Жан лишили ся самі, Жан опустив ся на землю і зімлїв.

— Чого стоїш — крикнув на Маврикия капітан.

— Капраль ранений — відповів молодий вояк.

— То лиши єго і гадай о собі.

— Не лишу єго нї за що в сьвітї, він ще жиє — сказав рішучо Маврикий. — Хто поможе менї двигнути раненого?

Нїхто не задержав ся; Рошо здвигнув плечима і поспішив за вояками.

— Паш! Ляпуль! Шутон! — кликав Маврикий — поможіть менї, не двигну єго сам.

Навіть не оглянули ся на него, кождий гадав лиш о собі; гнали до муру і ждали за ним, Прусаки були від них вже лиш о сто кроків.

Плачучи з гнїву, Маврикий похилив ся, обіймив приятеля і підніс єго з землї, але в дїйсности був за слабий на такий тягар; ледве уйшов кілька кроків, перевернув ся з ним разом. Піднїсшись, оглянув ся довкола, глядаючи очима помочи; але не було нїкого, всї полишили їх.

— Нема ради — шепнув — треба утїкати за иншими.

В тій самій хвили упав єго зір на зімлїлого. Приязнь побідила страх; прикляк над Жаном, взяв єго знов на руки, підніс ся з тру-

для всего краю незвичайно важна і вагу сю повинні всї львівскі Русини добре порозуміти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слїд, хоч з тих, які маємо!

У Львові маємо три рускі школи народні: дві мужескі а одну женьску.

Одна мужеска школа: руска школа вправ, уміщена в „Народнім Домі"; друга школа: міска імени Маркияна Шашкевича при улици Скарбківскій ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвиваються дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дївчат маємо женьску руску школу вправ при улици Стрілецкій ч. 6. а записи до неї відбувають ся в учительскій семинариї женьскій при улици Скарбківскій ч. 39. Школа ся, може ще не цїлком звістна загалови рускої Р. Т. Публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дївчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дївчат та для щирих відносин між учительками та дїтьми. Стійкість сеї школи підносить ще і та обставина, що маємо всяку надію, що небавом буде она постепенно розширена до осьми-клясової видїлової школи. Так отже рускі дївчата будуть могли кінчити в своїй питомій школї всї вісїм кляс і з них без перепон переходити просто до семинариї учительскої.

Всї сї школи рускі ведуть ся к повному вдоволеню всїх П. Т. Родимців. Не надто велике число дїтий дає можність тим лучше вести в них науку і брак жидівскої дїтвори має за собою також деякі користи, а в кінци товариство „Шкільна поміч" запомагає біднїйших дїтий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємось отже до Всїх П. Т. Родимців так місцевих як і замісцевих і припоручаємо горячо Всїм, щоб не тілько самі записували свої дїти до руских шкіл, але і других до сего заохочували. Нехай нїхто не здержує ся тим, що его дитина не володіє добре руским язиком; рускі школи приготовані на се і ведуть науку від початку так, що дїти в короткім часї набувають достаточного знаня рускою язика.

Тож записуйте П. Т. Родимці свої дїти лиш до сих трех руских шкіл, де учителї і учительки займають ся щиро нашою молодїжю, наука веде ся взірцево, а дїти виховують ся на будучих сьвідомих своєї национальности горожан краю і держави.

З видїлу Руского Товариства педаґоґічного у Львові.

Новинки.

Львів дня 28-го липня 1898.

— **Головно командуючий**, ґенерал Фідлєр, виїхав до Станиславова і околиці на інспекцию тамошної залоги, а верне до Львова дня 30-го липня.

— **Др. Дамян Савчак**, член Видїлу краєвого, виїхав за відпусткою, а департамент ведений ним обіймив в заступстві др. Лев Яклиньский.

— **На основанє Дому сс. Служебниць** і захоронки для бідних дїтий і опущених сиріт кляси робітничої в місточку Печенїжині, зложили дальше: Вп. пп. урядники Дирекциї скарбу в Коломиї 10 зр., І. Функенштайн заступник бурмістра 3 зр., А. Крушиньский 1 зр., Олекса Печерский 50 кр., Гердлічка емирит. радник ц. к. суду окружного 1 зр., Штенцель 2 зр., Йосиф Зумер начальник сторожи огневої 2 зр., Йосиф Цесарт 50 кр., Теофіль Мічко 50 кр., Ґершон Габер 5 франків, з складки в день відкритя Дому сс. Служебниць 1 зр. 43 кр. Генрик Шайб ц. к. нотар 2 зр. — Складаючи всїм великодушним Добродїям сердечну подяку за зложені жертви, поручає комітет Дім сс. Служебниць і захоронку для бідних дїтий і опущених сиріт дня 14-го липня 1898 в Печенїжині торжественно відкриті, щедроті милосердних Добродїїв, щоби, памятаючи на слова Спасителя: „Аминь, Аминь — глаголю Вам, понеже сотвористе единому сих братій моїх менших, мені сотвористе", до успішного веденя тої інституциї додїйної хотяйби найменшими датками ласкаво причинили ся. — За комітет: *Д. Шмериковский.*

— **Іспит зрілости в ґімназиї станиславівскій** відбув ся під проводом інспектора Ів. Левицкого, від 9. до 18. н. ст. липня с. р. До іспиту зголосило ся 43 учеників звичайних і 3 екстернїсти. Русинів здавало іспит 14, а здало 12, а то: Амвр. Андрухович (з відзн.), Вас. Баран, Ом. Баран, Тит. Євг. Бурачиньский (з відзн.), Мих. Ястремский, Йос. Кульчицкий, Ів. Лотоцкий, Ів. Луцкий, Платон Лушпиньский (з відзн.), Юл. Олесницкий, Олекс. Павляк і Брон. Стахевич; один дістав поправку а один відступив. З Поляків і жидів здали: Ів. Амірович, Іґн. Атляс, Аврам Айльфорт, Ісаак Айльфорт, Мойсей Ґольд, Фр. Ґомбеш, Макс. Кальмус (з відзн.), Натан Канер, Осия Кляйнфельд, Меч. Костецкий, Людв. Кшеповский, Никол. Волод. Квасневский, Стан. Маєвский, Йос. Маєр, Мендель Пляцкер, Ант. Плютиньский, Ал. Романовский, Мойсей Зальц, Неємія Шехтер, Ґуст. Швайнер (з відзн.), Мар. Слоньский, Ґабр. Сокаль, Рудольф Сокаль, Каз. Струтиньский (з відзначенем), Кар. Войціховский, Шим. Ґоллїш, Айзик Ерліх; чотири дістали поправку а один відступив. — Загалом всїх здало 39 (між тими 6 з відзначенем), 5 дістало поправку а 2 відступили.

— **Траґедия.** На Семерінґу під Віднем відбула ся минувшої пятницї страшна трагедия. До одного готелю приїхав в четвер пополудни якийсь мужчина з мнимою жінкою. По двох годинах побуту удали ся обоє на прогулку, з котрої не повернули. Другого дня найдено їх в камінеломі Допельрайтера неживими. Не улягає сумнївови, що за спільною згодою відобрали собі житє вистрілом з револьвера, котрого 5 набоїв було вистрілених. Самоубийство сповнили на вершку камінелому, а опісля в передсмертних судорогах скотили ся в глубоку на 20 метрів пропасть. Тїла найдено поторощені і пошарпані. Стверджено, що мужчина називав ся др. Недбаль і був секретарем оломунецкого суду, а женщина Матильда Вайнштайнова, жінка оломунецкого торговельника муки. Від давна мали з собою зносини. Перед двома тиждняни виїхав др. Недбаль за довшою відпусткою і удав ся зелїзницею до Prерова, де на него чекала Вайнштайнова.

— **Загадочний випадок.** З Тисьмениці доносять: Минувшого тиждня лучив ся тут ось який випадок. Кільканайцятьлїтний хлопець пас у одного з заможнїйших господарів товар. В середу вечером вернув до дому без худоби. Господар зі слуґами удали ся сейчас в поле, під лїс і знайшли вкінци худобу по довших гляданях. На другий день рано — так оповідає господар — шукав він пастуха по всїх усюдах і кликав на него, а коли сей не відзивав ся, перетрєс всї кути і найшов его в стодолї висячого на посторонку. Хлопчина мав посторонок заложений не на шиї, але попід бороду. Господар зняв его зі шнура, положив на землю і скликав громаду, почім дано знати до станиславівского суду. На місце випадку приїхала судово-лїкарска комісия і ствердила, що

дом і пішов, угинаючи ся під тягаром; колиб не хлїб, що его недавно їв, може не бувби довершив того, що хотів, а може то любов есть такою силою. Він щиро полюбив того простого селянина, полюбив его, немов би єму був братом, немов би їх одна мати кормила.

Минувши мур, Маврикий зложив свій тягар на земли і відітхнув повною грудию; тепер були безпечні.

— Богу дякувати! — сказав — треба очутити товариша.

Сказавши то здоймив з голови чако і побіг на лїво, там плив чистий потік. Набравши води повернув до приятеля. Якаж була его радість, коли Жан отворив очи...

— Я гадав, що вже по тобі — сказав і укляк перед ним та приближив воду до уст раненого — алеж бо ти й тяжкий, тяжкий — додав.

Жан здавало ся будить ся з тяжкого сну, вкінци пригадав собі всьо. Дві великі сльози покотили ся поволи по его лици замараним кровію, отже той делїкатний хлопець, той дрібний паничик занїс его сюди такий кусень? Лиш приязнь могла єму дати сили, отже він любить его щиро; та гадка тронула старого вояка.

— Пожди, побачу твою рану — говорив тимчасом сьміючи ся Маврикий, так чув ся щасливим з того, що зробив.

Жан піддав ся послушно оглядинам; рана не була глубока, але уплило богато крови і то так ослабило капраля. Тепер з застилої крови утворила ся тверда груда, Маврикий не хотів еї зливати, аби кров не почала на ново плисти, лише обмив лице і руки приятелеви.

— Виглядаєш знов як чоловік — сказав весело — тепер сядь, приберу тебе.

Жан двигнув ся і сїв на земли; Маврикий оглянув ся довкола, тут і там лежали убиті; підійшов до одного, здоймив єму з голови чако і вложив на голову Жана.

— А тепер, як можеш, встань—сказав — ходім показати ся своїм.

Жан потряс головою, немов би хотів пересьвідчити ся, чи его голова кріпко держить ся на карку і встав поволи, витягнув руку до Маврикия, обіймив его і притиснув до серця.

— Мій малий, мій добрий малий — шепнув, на більше не міг здобути ся.

Прусаки надтягали, довше не можна було держати ся за муром; капітан Рошо видав приказ, аби войско відступило дальше на лїво, де кілька стай від муру чорнїв лїс і ряди полишили своє становище; Маврикий і Жан пішли за ними, оружия вправдї не мали, але в бігу найшли его, бо досить карабінів лежало довкола на земли; підоймили кождий для себе по одним і перекинувши его на рамя вскорі зрівняли ся з своїми. По короткім хвили дійшли до лїса; всї були певні, що уратовані, що заслонять їх дерева.

— Тепер відітхнемо — відозвав ся капітан Рошо, коли задержали ся на краю лїса.

Але якже помилили ся! Той лїс став для них пеклом, місцем смерти і розпуки... Прусаки причули, що сюди будуть хоронити ся уступаючі Французи, отже окружили лїс довкола; ледве війшло до него войско, почали стріляти; картачі падали, з галузя сипало ся листе, немов би вихор в осени зривав его, а з тим гуком мішали ся зойки ранених і крик тревоги тих, що попали в ту страшну лапку. Жан і Маврикий не знали куди утїкати: звідусїль летїли стріли, кулї безнастанно перехрещували ся, одні влучали в груди, другі били в плечі; тут летять ґранати, там кулї, а всюди спадають поломані конарі, нїгде нема безпечного місця. Величезні пні вивернених дубів окружили їх валами, що тяжко їх було перейти, убиті товариші вистелили їм лїс власними тїлами, кождої хвилї чиясь тепла кров заливала їм очи.

— Господи Боже! Ми звідси живі не вийдемо — сказав Маврикий.

Він був блїдий як полотно, чув що тряссе ся; навіть Жан, той хоробрий, старий вояк поблїд і хвилями робилось єму студено. Страх, то прикре і понижаюче чоловіка чувство, незвичайно заразливе, заволодїв ними, спрага палила їх, страшна, величезна спрага: мали спечені уста, в горлї стискало їх щось, робилось їм слабо, ноги тремтїли під ними. Далеко на кінци лїса бачили чорні точки, що ухилили ся поміж деревами; ті точки збільшали ся, прибирали подобу людий, наближали ся до них; они не утїкали, бо знали, що куда не обернуть ся, всюди їх побачать.

— Ах, того вже не можна видержати! Чого я тут прийшов? — скрикнув Маврикий.

Будило ся в нім самолюбіє.

— І коби то хоч на що здало ся, то нехай би! — сказав Жан. — Погане сонце заедно їм присьвічує — додав по хвили — як би перестало сьвітити перестали би стріляти.

І споглядали від часу до часу на небо, здавалось їм, що той день не буде мати кінця. Вкінци почали освоювати ся з своїм положенем, а радше так були приголомшені тим, що довкола них діяло ся, що втратили сьвідомість всього. Вже не шукали виходу з того проклятого лїса, байдужно дивили ся на муки товаришів; один лежав з пробитою грудию і харчав, другому бомба відорвала обі ноги, кричав і зойкав страшним голосом, третий кидав ся в смертельних судорогах, дальше видко було богато инших, а кождий був ранений, кождий конав в муках.

Проклятий лїс, повний зойків, плачу, тріскоту, свисту; проклятий лїс, завалений туманами, раненими і повивертаними колодами дерев!...

хлопець в той спосіб, як оповів господар, не міг повісити ся. Цікаве при тім поведене жінки і доньки того господаря, котрі перед комісиєю скористали з добродійства закона і не хотїли складати нїякого сьвідоцтва.

— **Камінь Довбуша.** В чудовій, а дикій долинї Прута, туй-туй над скалистим берегом ріки, о кільканадесять кроків від зелїзничого мосту в Ямнї, віддаленої о 20 м. дороги від Яремча, спочиває від віків камінний великан, прозваний народом „Скалою Довбуша". Ту бо мав перебувати і на тїй скалї пересиджував часто славний в переказах народних опришок Довбуш. Той камінь, імпонуючий своєю величиною є тепер предметом правдивого подиву туристів, звиджуючих сю красну околицю. Зелїзниця державна, шануючи традициї народні, а вкінци не хотячи псувати гарного вигляду, переложила при будові свого тору трасу о кілька метрів дальше, щоби лише не бути примушеною нищити того каміня. Камінь стоїть о кілька кроків від мосту, що веде впрост до тунелю, — і ся обставина має бути тепер зі взглядів стратеґічних причиною его загляди. Осуджено іменно, що камінь той в данім випадку перешкаджав би обороні тунелю і мосту, задля чого войскова власть старає ся вимогти на зарядї зелїзничім, щоби скалу велїв розсадити.

— **Зі Стрия** пишуть нам, що минувшого місяця отворив там нову, по европейски уладжену книгарню п. Бернард Мелянький, довголїтний сотрудник книгарнї „Польскої" у Львові, чоловік незвичайно пильний, трудящий і дуже совістний. Доси, як звістно, в Стрию книгарнї властиво не було, хиба лихі антикварнї, устроєні дуже по старосьвітски, а що і в місти і в околици єсть богато інтелїґенциї, то отворене тої нової книгарнї повитано загально дуже радо. В книгарни п. Мелянького можна набути і всї рускі видавництва.

— **Зелїзничий злодїй.** Зі Снятина пишуть: Перед кількома днями відставлено тут до суду цїкавого пташка, що ледве приїхав, дістав ся до Іванової хати. Справа була така: Якось перед трема тиждями їхав з Черновець до Станиславова один кельнер. що віз з собою значнїйшу грошеву суму. Їхав сам в передїлцї ваґона III. кляси і смачно спав аж до Снятина. Тут обудив его холод від нагле отворених дверий вагона. Пробудивши ся, сягнув кельнер до кишенї. Мошонки з грішми не було. Наробив зараз крику і довідав ся від кондукторів, що перед хвилею вийшов з ваґона якийсь пан в „гавельоку" (широкім плащи) з борідкою і зараз від'їхав фіякром до міста. Кельнер побіг за фіякром випитуючи по дорозї о того панка. В містї при помочи полїциї удало ся єму по двох годинах гляданя віднайти того загадочного подорожного, як в однім шинку грав в карти з шинкарем Фаликом. Єго зараз арештовано, бо найдено при нїм ключ до отвираня ваґонів. По кількох днях візвано до него лїкаря, бо занедужав, а нікому не дав до себе приступити. Судовий лїкар ствердив лиш то, що недужий має дуже напухлу відходову кишку. Аж при помочи другого лїкаря відкрито, що арештований уживав відходової кишки за мошонку на гроші. Добуто звідтам скарб, два звитки банкнотів; в однім було 500 зр. сотками, в другім 95 зр. десятками і пятками. Єсть підозріне, що той панок був постійним зелїзничим злодїєм.

— **Волоцюга мілїонером.** До полїцийного комісарияту в Парижи приведено перед кількома днями чоловіка, окритого в брудні лахмани. Годї було від него про щось довідати ся, прим. про імя, бо він не розумів нїчого і дивив ся лиш на комісаря з глупою бездушностию. Рішено перешукати его лахмани. Як-жеж здивували ся полїциянти та їх інспектор, коли при ревізиї витягнено з кишенї волоцюги 20.000 франків в банкнотах а 850.000 франків в цїнних паперах. Що то за людина і звідки він, ще доси не провірене. На всякий случай ватазї уличних злодїїв відобрано товстий кусок.

— **Помер** у Львові о. Альберт Філярский, крилошанин лат. капітули і професор богословія, дня 26 липня с. р. в 67-ім роцї житя. Покійний був професором богословія на львівскім унїверситетї від року 1869, в р. 1873/4 був ректором, а кілька разів деканом богословского видїлу.

Торг збіжевий.

Львів дня 27-го липня: Пшениця 11·— до 11·50 зр.; жито 9·— до 9·50; ячмінь броварний —·— до —·—; ячмінь пашний 6·50 до 7·— овес 8·20 до 8·40; ріпак —·— до —·—; горох 8·50 до 9·75; вика 6·— до 6·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 7·— до 7·20; гречка 9·— до 9·50; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·60 до 5·70; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 28 липня. Мінїстер фінансів видав розпорядженє до дирекций фінансових, що комісиї оцїнкові, коли схотять переводити оцїнку иншу як подана у фасиях, мусять насамперед повідомити податників, що заходять сумнїви.

Вашінґтон 28 липня. Мек Кінлї має нинї дати відповідь на ноту Камбона в справі заключеня мира і мабуть згодить ся на застановленє кроків воєнних, скоро Ішпанїя схоче ужити той час на переговори в справі заключеня мира, оперті на певних з гори означених основних точках.

Берлин 28 липня. Після вістий з Фрідріхсруге стан недуги кн. Бісмарка незмінений, о пухлинї нема і бесїди.

Гаванна 28 липня. Кубаньскі нотаблї заявляють, що волять прилученя Куби до сполучених держав, як независимости острова, бо боять ся ексцесів зі сторони повстанців.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50 6)	8·40 7)	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20

1) Від 10 липня дв 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 липня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40 1)	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12 2)	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31 3)	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57 4)	8·53 5)	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— До мене, до мене! — роздав ся нараз крик найбільшої розпуки.

То підполковник, котрому Вінейль, коли утїкали перед ворогом, повірив хоругов, кликав до себе товаришів; пруска куля перешила єму груди, кров бухнула устами, захитав ся і опер безсильний о пень дерева, але хоругви не випустив з руки.

— До мене, до мене! — кликав, бо чув що опускають его сили, хотів дорогий прапор повірити котрому зі своїх.

Одним скоком був при нїм Рошо і відобрав єму хоругов.

— Умираю.... ратуй его.... — шептав підполковник, віддаючи єму прапор і упав на мягкий мох, що застелював лїс.

Дві години мучив ся бідака.

Вкінци видобули ся з лїса, але лиш громадка, ледве кількох; Прусаки, вдоволені з того, що зробили, відійшли. Тишина окружила недобитків, мовчки пустили ся дорогою, що вила ся серед широких піль до сїльця, котре їм за ними показало ся; спершу нікого не стрічали, але чим близше були села, тим більше почало коло них оживляти ся, з усїх сторін показували ся недобитки з корпуса ґенерала Дуєй та з инших; стрічали й знакомих мужчин і женщин; витали ся і оповідали собі пригоди дня. Нараз Маврикий скрикнув:

— Генрика.

В одній з женщин, що ішли напротив них спізнав сестру.

Она почувши своє імя піднесла мутні очи і побачила Маврикия.

Підійшли до себе і подали собі долонї.

— Знаєш, розстріляли его.... я була при тім.... — сказала тихо — але мусять менї віддати тїло, іду як раз по него.

Не сказала, що то єї чоловіка, Вайса, розстріляли, за те що хоч не войсковий брав участь в борбі, і не говорила, що то Прусаки его розстріляли; їй здавало ся, що всї знають о нещастю, яке єї навістило, що повинні єї зрозуміти. І Маврикий зрозумів єї та притиснув до серця.

— Бідна ти моя сестричко — сказав цїлуючи єї в чоло.

Она оперла голову на єго рамени і оповіла єму всьо що перебула. Єї чоловік виїхав вчера під вечер до поблизького коло Седана місточка Базейль, де будував собі дім і не вернув на ніч до дому. Рано она сама вибрала ся пішки до Базейль і прийшла в хвили, коли Прусаки побідивши Француцвів взяли місточко та обступили дім єї мужа, де він з десятьма вояками запер ся і не хотїв піддати ся. Всї француцскі вояки погибли, дім згорів, а мужа в єї очах Прусаки розстріляли. Она зімлїла, а коли прийшла до себе, побачила, що находить ся в селї Бальон у цїлком чужих людий, якихсь бідолах, в малїй кухни; не розплакала ся, не упала на дусї, бо то була сильна душа; постановила собі вернути до Базейль. Всї їй відраджували, представляли неможливість такого кроку, страшили всякими перепонами і тисячними небезпечностями, але она не змінила постанови.

Маврикий слухав зворушений єї оповіданя, а коли скінчила і знов повторила: „Іду до Базейль, мусять менї віддати его тїло" він другий раз поцїлував єї.

— Підемо там разом — сказав рішучо — попрошу полковника, аби менї віддав хоругов, хочу єї сховати в безпечнім місци, віднесу до Седана, там хиба не дістануть ся Прусаки.

— Добрий з тебе брат — сказала Генрика.

Коли Жан довідав ся о їх намірах, заявив, що не відступить їх. Полковник Вінейль не відмовив просьбі Маврикия і всї троє рушили в дорогу до Седана.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).